

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A villamos 1200 milliárd koronát akar jegyekben behajtani...*

Forrás:

Az Est

Bm

(Hely)

1924. 10. 26.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

385.857

Hely

Idő

"1924"

Személy

A villamos 1200 milliárd koronát akar jegyekben behajtani a közönségen a beruházások fedezésére

Miért nem lehet olcsóbb a méregdrága villamosjegy?
A kormánybiztos hadat üzent Wolffék eddigi nyomorogató pénzügyi politikájának

— Az Est tudósítójától —

Ripka Ferenc kormánybiztos a főváros legutolsó közgyűlést helyettesítő tanácsülésén az utolsó percben levette a napirendről az új fővárosi adókat. A kormánybiztos érzi, hogy a főváros lakosságát újabb terhekkel megaknálni már nem lehet s a pénzügyminiszterrel tanácskozásokat is folytatott abban az irányban, hogy a székesfőváros nagy terheit más módon fedezzék. Maga a kormánybiztos kijelentette, hogy sok reménye ugyan nincs, de mindent meg kell kísérelnie, mert lehetetlen a mai nemzedéket ennyire megterhelni.

A kormánybiztos kijelentése új korszakot jelent a főváros történetében, mert Wolffék eddig egyebet sem tettek, mint adókat adókra halmoztak és még így sem tudták a fővárost a pénzügyi összeomlástól megmenteni.

Az Est már jelentette, hogy most elsején 34 milliárd koronát kell fizetni a fővárosi tisztviselők egyhavi javadalmazására. Ez azt jelenti, hogyha a város lakosságát még egymilliónak is vesszük, akkor is

minden csecsemő havonta 34.000 koronát fizet azért, hogy a főváros a tisztviselőit ki tudja elégíteni.

Könnyű elgondolni azt, hogy ezek a harmincnégyezer koronák miképpen nőnek meg százazrekké egy öt-hattagú családban, pláne számításba kell venni még azt is, hogy a lakosság egyre sanyarog, hogy a lakosság egyre sanyarog, hogy nem adózhat, tehát éppen az eddig is annyira sanyarogott középosztályt sújtja ez a hihetetlen megterhelés.

Egyetlenegy világvárosnak sincs, a megélhetési viszonyokat összehasonlítva, olyan drága adminisztrációja, mint Wolff Károly volt birodalmának.

Hiába ment el, miután előbb százával dobálta ki a politikailag neki nem tetsző embereket állásaikból és ezeknek mind fizetni kell a nyugdíját, holott valamenynyí munkacerejének teljében áll. A főváros lakossága egyrészt ezekben a folyó milliárdokban fizeti meg a Wolffék szerencsétlen gazdálkodásának következményeit,

másrészt már eddig súlyos milliárdokat dobtak ki a végkielégítések-re is, amelyeket csak azért kellett folyósítani, hogy üres állások legyenek, ahová Wolffék elhelyezhették embereiket. Nem védekezhetnek azzal, hogy B-listákat kellett összeállítani, mert ez az ügy csak akkor állna meg, ha Wolffék új embereket nem vettek volna fel. Pedig rengeteg embernek adtak jövedelmező állást és igen sokszor érdemtelen előléptetést.

De nemcsak magánál a fővárosnál van így, hanem még hatványozottabb mértékben érvényesült ez a gazdaságilag lezúszott politikai a főváros üzemeinél.

A helytelen gazdálkodás iskola-példáját a villamosvasut mutatja.

Amikor a megváltás kérdése felmerült, Szabó Imre tisztii főügyész tiltakozott a rövidlátó politika ellen. Hangoztatta, hogy a főváros teljesen lerongyolt villamosvasutakat vesz át, amelyeket milliárdos beruházási költségek jognak terhelni. Jól tudta, hogy a fővárosnak nincs pénze és így előre megjósolta, hogy a főváros magas viteldíjakkal fogja a közönséget rettenetesen megadóztatni. Akkor a főügyészt letorkolták azzal, hogy érdeklődött már a külföldi tőke és a beruházásokat majd ebből az érdeklődésből viselik.

A főügyész jóslata, sajnos, nagyon is bevált és ma a budapesti villamosvasutak az egész világ legdrágább közlekedési eszköze.

Minden vonalon igyekeznek az igé-

nyeket redukálni és olcsóbbodást előidézni, csak a villamosvasut zárkózik el a hihetetlenül magas villamosarifa leengedése előtt. Mostanában kiértölték világgá, hogy a villamosvasut mennyire megjavult és milyen súlyos milliárdokat fektettek a beruházásokba. Az egész világon példátlan gazdálkodás, hogy a tarifából fedezzék a beruházásokat és minden utassal minden alkalommal megfizettessék azokat a kiadásokat, amelyeket rendes gazdálkodás révén ötven-hatvan évre amortizálva szoktak elintézni.

Vágánykieserésre fordítottak saját vallomásuk szerint 84 milliárdot. Az egyik hurokvágány létesítésére 57 milliárdot, a kecsipark felújítására 20 milliárdot, ez maga 151 milliárd, de viszont nem árulják el a kertészuccai áramátalakító állomás, a Pálffy uccai áramfejlesztő telep átalakításának költségeit, valamint 15 új kocsi beszerzésének terheit. Azt hisszük, nem túlozunk, ha

legalább 175—180 milliárdról beszélhetünk, amelyet így jegyekben hajtottak be a közönségen.

Nem szabad azt sem elfelejteni, hogy a múlt évben 70 millióval kevesebb utast szállítottak, mint 1922-ben, az idén az év első hét hónapjában pedig 22 millióval kevesebbet, mint az előző év ugyanazon idejében. Ez azt mutatja, hogy igazán csak azok utaznak, akik olyan messze laknak a mostani nyomorúságos lakásvizonyok között munkahelyüktől, hogy képtelenek az utat qualog megtenni. Ezeket a milliárdokat tehát a dolgozó emberek fizetik meg s a

magas villamostarifa a fővárosnak olyan hatalmas, nagy adója, mely a városi gazdálkodásnak teljes csődjét mutatja.

A villamos még most sem akar szakítani azzal a rendszerrel, amelynek tegnap Ripka kormánybiztos hadat üzent.

Ennek az évnek végétől kezdve még 123 kilométer vágányt akarnak átalakítani, amelynek költsége kilométerenként szerintük 8 milliárd, ami azt jelenti, hogy

még 984 milliárd koronát akarnak a közönségen jegyekből bevenni beruházási költségekre.

Rettenetes számok ezek és képtelenség elgondolni, hogy mire a vasút teljes rekonstrukciója befejeződik, a mostani számítás szerint közel 1200 milliárd adót kell majd villamosjegyek alakjában lefizetnünk a főváros villamosvasútjának, ahelyett, hogy ezt a nagy összeget amortizálták és ötven-hatvan év között felosztották volna.

A főváros minden egyes lakója, ha a terveken változás nem történik, körülbelül egymillió kétszázezer koronával fog hozzájárulni ahhoz, hogy a villamos rendbeszedje magát.

Minden csecsemőnek ennyivel kell hozzájárulnia ahhoz, hogy Budapesten nem áll meg a villamos.

A villamosvasúttársaság érvelhet úgy, ahogy akar, nem tagadhatja azonban azt le, hogy Bécsben 1700 korona a villamos, nálunk pedig 3500 korona és ezzel a jeggyel is csak kétszer szállhatunk át, míg Bécsben annyiszor, ahányszor jölesik. Ami e két számadat között különbségképpen mutatkozik, azt fizetjük Wolfféknak szerencsétlen pénzügyi politikája következtében azért a dicsőségért, hogy Buday Dezső diktálhat Budapest székesfőváros villamosvasútjánál.